

Єдиною теоретично чіткою відповіддю з боку країни, якщо вона бажає здійснювати супротив і відстоювати свою суверенність, тобто готова прийняти виклик мережевоцентричної війни і приймати участь у ній, була б розробка симетричної мережевої стратегії в системі управління, спецслужб, академічної науки, технопарків і інформаційної сфери в сторону прискореної постмодернізації. Іншими словами, мережеву війну можна виграти тільки мережевими засобами, адаптувавши їх до власних умов і цілей ефективні технології, що стрімко розвиваються.

В статье подвергнута анализу новейшая теория ведения войн – сетевцентричная. Рассмотрено предположение о том, что центральным заданием ведения сетевых войн является проведение «операций базовых эффектов». Определены основные характеристики таких операций.

The newest theory of conduct of wars – net-centered – was subject in the article to the analysis. Supposition is considered that the central task of conduct of net-centered wars is realization of «operations of base effects». Basic descriptions of such operations are certain.

Стаття надійшла до редколегії 03.09.2015

УДК 303.01

Чальцева О. М., ДонНУ (Вінниця)

ПРОСТОРОВІ ВИМІРИ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Просторовий дискурс в класичних і сучасних теоріях соціо-політичного напрямку дозволив визначити і конкретизувати концепт публічної політики через призму таких категорій як: публічний простір, публічна сфера, публічне поле. Просторовий вимір публічної політики надає змогу деталізувати цю дефініцію і емпірично її перевіряти.

В умовах світу, що модернізується, і інтенсивних змін в усіх сферах громадського життя інтерес вчених різних наук і напрямів знову був звернений до категорії «простір». Просторовий дискурс привів до появи безлічі теорій щодо соціального, політичного, економічного, інформаційного просторів.

Щодо пояснення дефініції «політичний простір» дослідниками застосовувались різні методологічні підходи (системний підхід, структурний функціоналізм, конструктивізм, комунікативний підхід,

неоінституціоналізм, структуралізм та ін.), які ускладнили трактування в розумінні вказаної категорії, але в той же час поставили перед науковим співтовариством безліч питань, які вимагають свого осмислення: що вважати політичним простором, один або чи безліч просторів існує, де межі цих просторів, чи пов'язаний простір з територією або це нематеріальна категорія, хто формує простір та ін.

Публічна політика як особливий вид політичного простору.

В середині ХХ століття в політичній науці з'явилися просторові виміри публічної політики, які були пов'язані з такими категоріями як «публічний простір», «публічна сфера» і «публічне поле». Конструювання реальності публічної політики за допомогою просторового концепту дало можливість проаналізувати різні види взаємодій як інституалізованих, так і не інституалізованих індивідуальних і колективних акторів в процесі здійснення влади і впливу на неї в конкретному політичному середовищі, яке у свою чергу є складною системою, що саморозвивається, за своїми законами і межами.

Концептуальна основа «простору» була закладена авторами німецької класичної філософії епохи Просвітництва і Нового часу: І. Кантом, В. фон Гумбольдом, Ф. Гегелем та ін. Пізніше тема «простору» отримала визнання в працях М. Хайдеггера, Х. Арендт, Ю. Габермаса, Б. Верлена, М. Фуко, Е. Гідденса, М. Понті, Б. Вальденфельса, А. Шуца, П. Бурд'є та ін.

У сучасній науковій літературі по цій проблематиці можна виділити дві основні позиції, які по-своєму розкривають проблему «простору» і дають свій рівень осмислення публічної політики. Перша представлена працями авторів, які вважають, що просторову матрицю доречно застосовувати швидше, як метафору, ніж як матеріальну субстанцію, що має прив'язку до конкретної території. Простір, на думку французького представника соціальної географії Б. Верлена, це не емпіричне, а скоріше формальне і класифікаторське поняття. Це система координат для фізичних складових дії і позначення для проблем і можливостей, що відносяться до виконання дії у фізичному світі [1, с.33]. Інша позиція поширена серед прихильників емпіричних досліджень, де простір – це не абстрактне і загальне поняття, існуюче окремо від соціальних подій, як фон або територія, на якій розгортається дія. В той же час, його не можна представити, як щось незалежне від того, що відбувається у соціальному світі. Соціальні стосунки не просто існують в якомусь обмеженому просторі, а визначають топологію соціальних сутностей, структуру близькості між подіями. Не існує універсального простору соціального світу. У кожній сфері громадського буття є специфічний простір

(публічне, політичне, економічне соціальне) [2, с.73]. Простори – це не статична категорія. Усі простори взаємоперетинаються і мають взаємовплив один на одного, а також видозмінюються в часі і під зовнішньою дією різних чинників.

Політичний простір як різновид простору соціального є просторовою конфігурацією політичного життя, формою, що виражає певні стійкі стосунки між людьми і політичними інститутами в процесі здійснення влади і управління. Виникаючи в полі політики як особливій сфері комунікації індивідів і колективних учасників політичного процесу, політичний простір не тотожно йому. Виділяє політичний простір його відносна стійкість в часі, ґрунтована на досить міцних взаємодіях різних політичних акторів. Ця ознака відрізняє, окрім іншого, простір політичний від простору соціального, яке, будучи родовим поняттям, мінливіше і нестабільно [3, с. 71-69].

Поняття політичного простору, на думку російської дослідниці М.В. Стрижневої – цей опис рефлексії, синтетичного політичної організації. Воно допомагає виявити найважливіші зв'язки між людьми і політичними інститутами, встановити сферу діяльності політичного суб'єкта. У кожному реально існуючому політичному просторі існує влада, яку воно обмежує, формує і локалізує. Там же повинний проходити публічний розгляд питань особливої громадської значущості [4, с. 38].

Публічна політика, будучи окремою частиною в політичному просторі, який у свою чергу є частиною соціального простору, як окремий об'єкт аналізу опинилося в центрі уваги порівняно недавно, в середині ХХ ст. Розпочала дискурс про публічний простір німецька дослідниця Ханна Арендт. Вона вперше ввела в науковий обіг термін «публічний простір», як визначення місця людської діяльності і дій, які неможливі поза суспільством.

Слово «публічний», за її уявленням, означає два тісно один з одним пов'язаних, але все таки ніяк не тотожних феноменів. Воно визначає, по-перше, що все являється перед загальністю, для будь кого видно і гласно, так що його супроводжує максимальна відкритість. Що щось взагалі являється і може бути сприйняте і іншими і нами самими як таке, означає усередині людського світу приналежність до дійсності. По-друге, публічне означає – загальний світ, як створення людських рук і збиральне поняття для всього, що розігрується між людьми, що відчутне, виступає на передній план у цьому створеному світі. Спільно жити у світі означає по суті, що деякий світ речей розташовується між тими, для кого він загальне місце проживання. Публічний простір, подібно до загального нам світу, збирає людей

і одночасно перешкоджає тому, щоб ми так би мовити спотикалися один об одного [5, с. 69].

Публічний простір, на думку Х.Арендт – це середовище для людського розвитку – формування кращого і унікальнішого в ньому, тоді як у приватній сфері виділення і розвиток неможливий. Публічність означає готовність до зустрічі з «іншим» за певними формальними правилами на спеціально організованому (інституалізованому) просторі [6, с. 69]. Людина входить в публічний простір не для того, щоб повідомити світ про себе, а для пропозиції світу свого погляду, послання і дії, для знаходження згоди і підтримки інших, взаємодії з іншими в сфері політики.

Публічний простір має характер загальності і універсальності як місце персональної і колективної представленості, в якому суб'єкт заявляє про себе як про автономний носій загальнозначущих цінностей, здатний їх реалізувати у своїй діяльності і у взаємодії з іншими суб'єктами. Публічний простір як політико-соціальне і культурне явище, загальнодоступне місце формування, акумуляції і передачі ідей і пам'яті, досвіду, подій і їх фізичного відображення, вибудовується на традиційних формах політичної боротьби за колективну свідомість і історію в широкому сенсі – доступності для усіх, через механізми символізування, відчуження і апропріації [7, с. 58].

Сенс публічного співіснування, за твердженням Х.Арендт, залежить від комунікативної практики суб'єктів. Бути почутими і побаченими іншими отримує свою значущість від того факту, що кожен дивиться і слухає з якоїсь іншої позиції, на відміну від сімейного життя, яке може запропонувати лише поширення і розмноження власної позиції і властивих їй аспектів і перспектив [8, с.76].

Ще одна категорія – це дія, яку Х.Арендт вважає базою стосунків в публічному просторі. Коли ми говоримо і діємо, ми включаємося у світ людей, що існував, перш ніж ми в ньому народилися, і це включення подібно до другого народження [9, с.230]. Лише через вимовлене слово будь яка дія входить в значимий взаємозв'язок, причому функція мови не в тому, щоб якось пояснити скоєне, але слово швидше ідентифікує діяча і оголошує, що діє саме він, тобто хтось може апелювати до інших вчинків і рішень і говорити, що він має намір робити далі [10, с.233]. Між словом і дією завжди існують певні зв'язки, які Х.Арендт метафоричний представила «тканиною міжлюдських зв'язків».

Таким чином, публічний простір Х.Арендт не пов'язувала в своїй концепції з простором фізичним. Швидше це основа взаємодії суб'єктів за допомогою комунікації, де можлива діяльність індивіда у взаємодії

з іншими учасниками політичного процесу, на основі загальнознаючих норм і цінностей. Х. Арендт заклала основи універсального розуміння публічного простору, який включає комунікативні, дискурсивні і діяльнісні практики.

Ще одна синонімічна просторова категорія – це «публічна сфера», осмислення якої в дослідженнях авторів різних наукових напрямів і шкіл йшло шляхом пояснення наступних питань: про межі «приватного» і «публічного» просторів, про структуру публічного простору, про комунікацію між учасниками політичного процесу, про співвідношення між соціальними і політичними компонентами публічної політики, про діяльність суб'єкт. Термін «публічна сфера» («public sphere») уперше з'явився в німецькій публіцистиці в 1964 р. у словнику «Fischer Lexikon» (випуск по масовим комунікаціям і публіцистиці, серед авторів – Е. Ноэль-Нойманн і У. Шульц). У 1974 р. вираження перекочувало в журнал «Нова німецька критика» («New German Critique»). Інтерес до терміну проявили учені різних наукових напрямів. Одно з перших уявлень про публічну сферу сформулював німецький історик Р. Козеллек у своїй книзі «Критика і криза», де він говорив про буржуазну природу публічної сфери [11]. Ця ідея була підтримана німецьким філософом Юргеном Габермасом. Нормативним ідеалом публічної сфери в справжніх умовах, на думку Ю. Габермаса, слід рахувати критичну буржуазну публічну сферу, що виникла як результат розкладання репрезентативної публічної сфери, властивій середньовічній державності. Генезис критичної буржуазної сфери простежується в загальній логіці розвитку капіталістичного суспільства і націй держав, де одночасно з появою буржуазної публіки стала зростати роль громадської думки; тобто буржуазія інтерпретується як публіка, критично налагоджена до політичного управління, а публічна сфера розглядається як особливе інформаційно-комунікативне середовище, де народжується громадська думка, яка виконує функцію критики і контролю по відношенню до держави [12].

В буржуазному суспільстві, що народжується, боротьба йшла за те, щоб деякі форми громадського життя, наприклад, ухвалення політичних рішень, ставали доступними для обговорення усіма членами співтовариства. Тому спочатку Габермас мав на увазі не «публічну сферу» як простір, а «публічність» або «статус публічного» – сукупність соціальних дій/процесів, що мають статус публічних у буржуазному суспільстві [13].

Слід зазначити, що опублікована в 1962 р. фундаментальна робота Ю. Габермаса «Структурна трансформація публічної сфери» започаткувала науковий пошук філософа про суть публічної сфери. У кожній

подальшій роботі він вносив зміни і уточнення відносно розуміння цієї категорії і її проявах в соціально-політичному процесі. Саме його визначення публічної сфери вважається класичним. Публічна сфера – це та «сфера соціального життя, в якому формується громадська думка» [14, с. 231].

Існування різних типів публічних сфер (полісної, репрезентативною, критичною і споживчою) призводить до висновку про те, що публічна сфера існує у рамках будь-якого історичного типу державності. Зв'язуючи публічну сферу з політичним інститутом, Ю.Габермас тим самим розширює її межі і виводить за межі тільки громадських стосунків.

Подібно до того, як приватна сфера все більше підкоряється господарству, так і громадська сфера потрапляє під панування всесильної держави, прагнучої контролювати засобами масової інформації і інститути соціалізації.

Подальший розвиток поняття «публічна сфера» в другій половині ХХст. було пов'язано з інтерпретацією ідей Ю. Габермаса або їх критикою. Але вся та безліч визначень, які пояснювали сенс публічної сфери, зводилися до того, що це – публічний дискурс з приводу соціальних, політичних проблем життя і розвитку суспільства.

У працях сучасних авторів підкреслюється різниця між формою і змістом – сукупністю дій, що призводять до формування громадської думки, і простором, де ці дії відбуваються: останнє має власну структуру і задає умови, в яких і формується громадська думка. Наприклад, в англосакській політичній літературі поширено розуміння публічної сфери як просторової метафори, для явища, в цілому непросторового [15.] Публічна сфера може виступати однієї з ключових соціальних уявних реалій (social imaginaries), тобто колективною формою розуміння соціальної дійсності, що гніздиться в побутовій свідомості людей. Такі уявні реальності мають серйозну силу, оскільки їх розділяють великі групи людей, вони визначають соціальні практики і мають соціальну легітимність. Автор цієї ідеї Ч.Тейлор визначає публічну сферу як екстраполітичний, секулярний, метатопічний простір, що виступає, як соціальний і як політичний інститут [16, с.116].

Більш поширене просторове уявлення про публічне, а саме про публічну сферу політики надає український учений О.Третяк, який вважає, що вона є комплексним явищем, яке на сучасному етапі, з одного боку, відокремлює громадську діяльність людини від інших систематизованих підрозділів суспільства, таких як економіка, сфера соціальної допомоги і культурно-духовна діяльність людини, та,

з іншого боку, охоплює все суспільство на основі тематизації спільних інтересів [17, с. 309]. Тобто публічна сфера поєднує суб'єктивну і колективну діяльнісну складову.

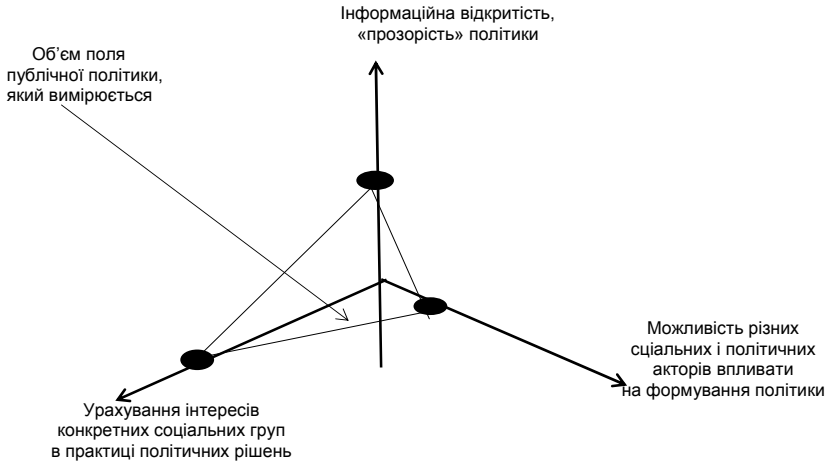
Ще один просторовий вимір публічної політики представлений в науці через теорію соціального поля, яке запропонував французький політичний соціолог, представник постструктуралізму П.Бурд'є. Він вважав, що політичне поле – це місце, де в конкурентній боротьбі між агентами, які опиняються в втягнутими неї, народжується політична продукція, проблеми, програми, аналізи, коментарі, концепції, події, з яких і повинні вибирати звичайні громадяни, зведені до положення «споживачів» і тим що більше ризикують потрапити в халепу, чим більше видалені вони від місця виробництва [18, с. 180]. Політичне поле є місцем боротьби за владу, за розподіл капіталів. Поле є частиною соціального простору, який будучи абстракцією, є багатовимірним, відкритим ансамблем відносно автономних просторів, чиє функціонування і зміна підпорядкована більшою чи меншою мірою безпосередньо полю економічного виробництва. Усередині кожного поля ті, хто займає пануючу позицію, і ті, хто займає підпорядковану позицію, безупинно залучені в різного роду боротьбу, в результаті якої відбувається трансформація стосунків між акторами [19, с.53]. Агенти можуть займати позиції одночасно в декількох полях. У кожному полі існують свої структуровані просторові позицій, свої закономірності, боротьба за статуси і панування його агентів. Аналізуючи структуру поля і практик (діяльності) агентів, Бурд'є надав спробу пояснити мотивацію дій суб'єктів. Диспозиції акторів (суб'єктивні схильності індивіда) спонукають до дій. Сукупність диспозицій дій, система міцних придбаних схильностей, структур, призначених для функціонування, складають габітус. Габітус – це структуроване соціальне (політичне відношення), система довготривалих групових і індивідуальних установок, орієнтацій, що функціонують як матриці задля сприйняття, постановки соціальних цілей, дій і поведінки. Це свого роду, є результатом узагальнень усіх знань індивіда виходячи із його соціального статусу і не піддатлива раціональному осмисленню.

Теорія політичного поля знайшла згодом безліч своїх послідовників в різних напрямках політичної науки що вивчають світ політичного. Продовжувачем позицій П. Бурд'є можна вважати Н.А. Шматко, у своїй концепції політичного поля, ґрунтуючись на системних знаннях, вона зробила спробу його структуризації. Дослідниця вийшла за рамки тільки просторового розуміння і включила елементи наповнення (топоси). Поняття «топос» дозволяє розкрити не лише

«територіальний» (стосунки «центр – регіон»), але і власне соціальний аспект публічної політики (стосунки «загальне – особливе», коли під «особливим» розуміється конкретна соціальна позиція). Топоси – це соціальні умови, які складаються з легітимних практичних схем акторів публічної політики, відбитих у громадському і політичному дискурсах, а також різноманітні ресурси акторів (економічні, політичні, інформаційні, комунікативні, юридичні). Публічна політика – це різноманіття специфічних модусів – топосів, які обумовлюють практичну діяльність акторів публічної політики. Топоси – це структурні одиниці публічної політики, обумовлюючи практики агентів, що входять в них. Звідси, публічна політика може бути представлена як конфігурація стосунків між топосами. Проте топос є не лише специфічним ансамблем соціальних умов, але і конкретною локалізацією агентів публічної політики як у фізичному, так і соціальному просторі. Таким чином, топос – це одночасно і просторова категорія, і її наповнення (соціальна позиція), і умова і практика[20]. Схожі позиції можна побачити в роботах Е.Гідденса, який також використовує власну категорію «локус», яка є вмістищем для соціальних дій і місцем для формування змістовної складової публічного поля.

У неoinституціональному підході, дуже популярному в політичній науці з 80-х рр. XX ст. всі теорії детальніше конкретизують політичні поля: їх називають власне організаційними полями (Ді Маджіо і Пауелл), секторами (Мейер і Скотт), полями стратегічної дії (Флінгстін і Мак Адам) або іграми (Аксельрод). У економічній теорії поняття полів відповідають існуючим поглядам у рамках індустріальної організації (Гіббсон). Поля відбивають ситуації, коли організовані групи акторів збираються і спільно визначають свої дії. Нові інституціональні теорії розглядають те, як ці дійові поля виникають, стабілізуються і трансформуються. Виробництво правил, що діють на соціальній арені, це і є створення інститутів. Інституціоналізація є процесом, за допомогою якого правила з абстракцій перетворюються на конституюючі елементи моделей взаємодії, що повторюються, в просторі полів (Джепперсон) [21]. Така диференціація полів дозволила політичній науці зробити цей концепт таким, що стало можливим його емпірично перевіряти і розробляти теорію відносно різних типів публічного простору. Ця тенденція простежується в роботах російської школи публічної політики, представниця якої Н.Ю.Беляєва вважає, що «поле публічної політики» піддається графічному зображенню і можливості застосування кількісних показників для його вивчення і виміру. Графічно «поле» представити як простір

між трьох осей, що розходяться. У верхній осі вимірюється «інформаційна відкритість, прозорість», по правій осі – «можливість участі і впливу», по лівій – облік інтересів соціальних груп, що потребують громадського захисту і підтримки [22, с. 13].

Таким чином, незважаючи на появу в політичній науці великої кількості досліджень, де публічна політика представлена через призму просторового концепту, ця тема ще вимагає свого детального вивчення і уточнення. Дослідницький інтерес представляють проблеми пов'язані з моделюванням поля публічної політики в умовах політико-інституціональних змін, глобалізацією світової системи, формуванням нового типу співтовариств і нового типу управління, нового характеру взаємодії акторів у внутрішньополітичному і міжнародному середовищі та ін.

Бібліографічний список:

1. Верлен Б. Общество, действие и пространство. Альтернативная социальная география. [Текст] Б.Верлен // Социологическое обозрение. – 2001. – Том 1. – № 2. – С. 26-47.
2. Мальчѐнков И. Е. Паттерны социального пространства в современном социологическом дискурсе// Общество. Среда. Развитие (Terra Humana), 2012. – № 2. – С. 73-77.
3. Прохоренко И.Л. О методологических проблемах анализа современных политических пространств [Текст]/И.Л.Прохоренко// Полис.- 2012. – № 6. – С. 68-80.

4. Стрежнева М.В. Структурирование политического пространства в Европейском союзе (Многоуровневое управление). [Текст] / Стрежнева М.В. // МЭиМО, 2009. – № 12. – С. 38-49.
5. Арендт Х. Vita Activa!, или О деятельности жизни. [Текст] / Х. Арендт. – СПб. : Алтейя, 2000. – 437 с. – С. 69.
6. Там само.
7. Сетевой анализ публичной политики [Текст] / под ред. Сморгунова Л.В. – М. : РГ-Пресс. – 320 с.
8. Арендт Х. Vita Activa, или О деятельности жизни. [Текст] / Х. Арендт / СПб. : Алтейя, 2000. – 437 с. – С. 69.
9. Там само.
10. Там само.
11. Koselleck R. Kritik und Krise – Eine Studie zur Pathogenese der bürgerlichen Welt. [Text]/ Koselleck. R / Frankfurt/Main. – 1973. – 247 p.
12. Habermas J. Die Moderne-ein unvollendetes Projekt [Text]/ J.Habermas // Habermas J. Kleine politische Schriften.- Frankfurt/Main: Suhrkamp, 1981. – P. 444-464
13. Habermas J. «The Public Sphere» in Seidman, S (ed.). [Text] / J. Habermas / Jurgen Habermas on Society and Politics. – Boston : Beacon Press, 1973. – 231 p.
14. Бодрунова С.С. Концепции публичной сферы и медиакратическая теория: поиск точек соприкосновения. [Текст] / С.С. Бодрунова // Журнал социологии и социальной антропологии. – 2011. – Том 14. – № 1(54). – С. 110-132.
15. Calhoun C. The Democratic Integration of Europe: Interests, Identity, and the Public Sphere // [Text] Europe without Borders: Re-Mapping Territory, Citizenship and Identity in a Transnational Age / Ed. by Berezin M., Schain M. – Baltimore, 2003. – P. 243-274.
16. Бодрунова С.С. Концепции публичной сферы и медиакратическая теория: поиск точек соприкосновения [Текст] / С.С.Бодрунова // Журнал социологии и социальной антропологии. – 2011. – Том 14. – № 1(54). – С. 110-132.
17. Третяк О.А. Публічна сфера політики демократичного суспільства: теоретико-концептуальні засади і напрямки структурної еволюції.[Текст] / О.А. Третяк. – Д. : Вид-во Дніпропетровського університету, 2012. – 376 с.
18. Бурдьё П. Социальное пространство: поля и практики [Текст] / П. Бурдьё / Сост. и общ. пер. с фр. и послесл. Н.А. Шматко. Ч. 1. – СПб. : Алтейя, 2007. – 567 с.
19. Там само.
20. Шматко Н.А. Феномен публичной политики [Текст] / Н.А.Шматко // Социс. – 2001. – № 7. – С. 106-112.

21. Флигстин Н. Поля, власть и социальные навыки: критический анализ новых институциональных течений // Экономическая социология. Том 2. – 2001. – № 4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ecsoc.hse.ru/data/2011/12/08/1208204947/ecsoc_t2_n4.pdf#page=28
22. Беляева Н.Ю. «Публичная политика» как термин, понятие, научная категория [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.civisbook.ru/files/File/Belyaeva_publ_pol_kak_termin.pdf

Пространственный дискурс в классических и современных теориях социо-политического направления позволил определить и конкретизировать концепт публичной политики через призму таких категорий как: публичное пространство, публичная сфера, публичное поле. Пространственное измерение публичной политики дает возможность детализировать эту дефиницию и эмпирично ее проверять.

Spatial discourse in the classical and contemporary theories of socio-political theory has allowed to define and specify the concept of public policy through the prism of categories such as: public space, public sphere, a public field. The spatial dimension of public policy makes it possible to refine this definition and its empirical check.

Стаття надійшла до редколегії 06.10.2015

УДК 321.01:316(477)

Кормич А. І., НУ «ОЮА»

СУЧАСНА УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВА: СОЦІАЛЬНИЙ ВИМІР

В статті розкривається зміст соціальної держави. Визначений соціальний характер сучасної української держави. Проаналізовані запитання та національна специфіка процесу формування соціальної держави в Україні на сучасному етапі її розвитку.

В статті 1 Конституції України проголошена соціальною державою, а у статті 3 Основного Закону визначено обов'язок та відповідальність держави гарантувати права і свободи людини. Адже саме людина визнана найвищою соціальною цінністю [1, ст. 1, ст. 3].

Конституційні норми як норми прямої дії фактично обумовлюють і відповідну спрямованість всієї законодавчої бази України, яка має підпорядковуватися такій загальній меті. Тож правове поле в цілому створює засади формування та функціонування соціальної держави.